

[Keld Andersen]

forslag, nemlig de syv forslag, som er behandlet i boligudvalget, og forslaget om fastsættelsen af de nye regler for beregning af lejeværdien, skulle ses som en helhed, var der fremlagt en blankoveksel, som man kunne skrive under på eller lade være – endnu ét af mange eksempler på, at når socialdemokratiet og venstre er blevet enige, så er der lukket for forhandlinger til andre sider. Derfor må hr. Johan Philipson altså leve videre med det savn af det konservative folkeparti ved disse forhandlinger, som han for et øjeblik siden udtrykte heroppefra.

At det radikale venstre, der havde så stærkt behov for at være med til et eller andet politisk forlig her i tinget, senere tilsluttede sig S' og Vs udspil, har da heller ikke ændret ret meget i substansen, når man ser bort fra en næsten intetsigende hensigtserklæring om engang til efteråret at ville drøfte med socialdemokratiet og venstre, hvorledes man eventuelt kan placere andelsboligen mere centralt i boligpolitikken.

Ved således at fastholde, at de otte forslag skulle ses som et hele, har SV-regeringen valgt en fremgangsmåde, der ikke blot betyder en sammenblanding af boligpolitikken og skatte- og indkomstpolitikken, som vi i det konservative folkeparti finder meget uheldig, men tillige endnu en gang har gjort det overordentlig vanskeligt for de partier, som gerne vil hjælpe regeringen. Man forlangte altså fra socialdemokratiet og venstre, at vi skulle tilslutte os forslagene, som de var fremlagt, samtidig med at man bedyrede, at man arbejder videre med en værdistigningsafgift på al jord og fast ejendom samt fjernelse eller begrænsning af rentefradragsretten. Under disse forhold kunne det konservative folkeparti ikke medvirke til et nyt boligforlig.

Vi beklager stærkt den fremgangsmåde, regeringen har valgt. Jeg tvivler på, om man i virkeligheden på noget som helst tidspunkt virkelig har ønsket sig et bredt flertal – det brede flertal, som man ganske vist har talt så meget om. Man havde da vel ikke i regeringen forestillet sig, at vi blot uden videre ville tilslutte os disse forslag, som hverken rummer de vises sten – her forstår jeg at jeg er enig med hr. Johan Philipson fra venstre, der selv brugte det samme udtryk – eller er udtryk for noget, der blot minder om en reform. Skal jeg være meget positiv, kan jeg

højest strække mig til at sige, at man reviderer en smule på nogle allerede bestående love, formentlig fordi man tror, at dansk boligpolitikks problemer kan løses blot ved at lappe på det bestående og tilføje nogle nye mere eller mindre håbløse restriktioner.

Med de forslag, som formentlig om kort tid vedtages her i tinget, er vi desværre fjernere end nogen sinde fra det frie boligmarked, som i hvert fald det ene af de to regeringspartier tidligere så ofte og så gerne talte om. Hvor er planerne om byfornyelse hene? Hvor længe skal vi blot høre regeringspartierne tale om de store beskæftigelsesmæssige og samfundsøkonomiske fordele, der er ved at byforny og ved at modernisere? Hvor er de regler, som skal komme boligaktivisterne og de mange huslejeboykotter til livs? »Vi skal nok vide at få fingrene i deres lommer«, udtalte boligministeren for nogle måneder siden fra denne talerstol. Hvor bliver disse forslag af? Har man brændt fingrene, eller er der sket et eller andet i regeringen, så man har glemt – eller valgt at glemme – disse planer?

De foreslåede regler for støtte til det almennyttige byggeri vil afstedkomme betydelige økonomiske og administrative konsekvenser for kommunerne, tilmed i en tid, hvor repræsentanter for de to regeringspartier næsten daglig taler om, at kommunerne skal spare. Den frivillige mulighed for at indtræde i disse ordninger, som hidtil har været gældende, gøres nu til tvang af en regering, der taler om, at kommunerne skal have større selvbestemmelse.

De ændrede regler for hensættelse til uventig vedligeholdelse i det private udlejningsbyggeri vil for et ikke ringe antal ejendomme betyde, at beløbet bliver stærkt reduceret.

På denne måde vil det blive så godt som umuligt for udlejerne at foretage en blot nogenlunde rimelig og fornuftig vedligeholdelse af ejendommene, hvoraf mange hurtigere end nødvendigt vil forfalde. Men det er måske derfor, man venter med sine planer om modernisering og byfornyelse. Behovet vil i hvert fald være stærkt stigende.

Jeg skal til allersidst blot anbefale, at man blandt de mange ændringsforslag, der er stillet, stemmer for dem, som er stillet af det konservative folkeparti sammen med fremskridtspartiet. Jeg skal sige, at vi stemmer for